

EN BRAÇOS DE L'OBLIT
Remy Dalmás

EL TEMPS QUE S'OBLIDA

Sóc el temps que oblides
quan el rellotge marca l'hora de l'amor.

Sóc l'espai buit
quan no sóc jo.

Sóc les ganes contingudes
que es perden per qualsevol avinguda.

Sóc el vent que no escoltes,
la tempesta en calma
quan ningú ix al carrer
amb paraigües.

MAI UN NOSALTRES

Calme les ferides
amb tristor incerta i serena.
Em tempta la memòria,
em subornen els records,
com de profunda que és la consciència.

Anhele fumar-me les ganes
que sustenten l'oblit.

Falses van ser les teues paraules
tretes d'un diccionari fastigós
que al tacte van ser tumor,
que a l'oïda van embrutar
tot el significat de la paraula amor.

Vaig ser fem i contenidor,
camí sense destinació,
silenci i ceguera.

Vaig ser el vençut sense rostre,
el trist protagonista d'un amor
que mai va ser de dos.

Al cap i a la fi,
no vas ser algú real,
mentides que amb el temps
no es van poder sostenir davant de la veritat.

Ara, després de tu,
els llums es van encegar,
el vent va emmudir,
el silenci absolut s'encén
en la nocturna retirada
que la frontera de l'amor que sí,
de l'amor que no,
traça entre tu i jo.

SABER VOLER

Carícies que es perden
i espanten el desig
que queda reduït a una vesprada d'estiu.
S'encull i es trenca convertint-se en cendra
el bes que diu adéu
entre allò desconegut.
Intentaré desxifrar les teues passes
durant la fugida,
llançant-me d'un bot al buit
cap al barranc de l'intent d'oblit.
Espantat, amansiré la fera
en què es tornen els records
mentre es fan relíquies al mateix temps.
Besaré la memòria,
abrigaré la consciència.
Restar oblit, sumar afecte.
No vaig saber veure com havia de ser
això que anomenen saber voler.

FALTA DE MEMÒRIA

Les primeres visions
murmuren durant la nit
sobre consciències enfrontades.

Allunyar-me'n, sense cap dubte, serà el meu destí
escrit, o no, és camí.

Germinen les ganes de vida
guiades pel sentir.
Altre tren passarà
i la memòria, el teu nom,
ni tan sols recordarà.

SOM

Som
el que mai vam voler.

Som
el que mai ens vam dir.

XAFADES D'INSOMNI

Desprietades són les petjades
que es posen en l'horitzó.

En caiguda lliure, el voler mor
sense dret a estimar-te.

Ets eixa última cançó
que em descús l'ànima
en un oceà de llàgrimes.

Muir per tu en mi.

Sols quedaran les xafades del meu insomni
i de les meues desgràcies.

Vole trencat sense cap altra destinació
que no sigues tu.

El desamor i la seua misèria em van cridar a la porta.

NOSALTRES

No tinc cap altre horitzó
a la vista que un destí amb tu.

AIXÍ ETS TU

Quan beses, ets silenci,

tot i res,

menys i més.

Així ets tu,

acord de sèptima,

melodia tremolosa,

punt i final.

LES RESTES

Recite les meues derrotes

en l'última pregària.

El seu somriure és la clau, va ser oxigen,

la brisa sense permís.

Vaig aprendre a respirar sobre les restes

d'un amor suposat.

Immortal és la por

davant de l'hipotètic record.

PARLEN DE NOSALTRES

Diuen les meues parets
que no queden testimonis
del teu pas pel nostre llit.

El matalàs habita els meus sentits.
Bese l'estiu quan detinc el teu reflex.
Reprimisc les ganes d'enyorar-te.

EL RECORD

Gosada consciència
que en un impuls va ser condemna.

Cremats a poqueta nit
en un racó de la foguera.

Feroç va ser el foc
que li va posar les cendres als pits.
Clareja i la lluna s'encén, és altre dia,
ja no queda cap rastre de vida.

ÚNICAMENT TU

Sols tu coneixes
la veritat dels teus ulls.
En un cruixir d'ossos,
la por deixa d'existir.
Tot és possible.
Tot pot ser.

Quedar-me al teu costat entre el no-res
albirant un horitzó nou.
Sols sé que serà un per sempre
en la teua pell habitada.

SER

Dissols el teu somriure
sense abans convidar-m'hi.
M'acoste als teus llavis
dibuixant-te amb els ulls tancats.

Em trobe de sobte amb ells
amb la soledat que desprèn

un amor ja marcit.

Mai no es recorda l'oblit.

Si et veieres com ho faig jo
seguiries volent ser melodia i udol.

Sóc orfe de besos

un trist i tendre intent.

Sóc el vaivé de la muntanya russa,
el cementiri mort,
la porta que sempre tanques.

Sóc l'home que no esperes,

un dolor d'entranyes,

l'esforç desesperat,

la por de sempre,

de mai,

la por a tot,

a res,

l'excusa perfecta.

Sóc misèria,

el mort ressuscitat.

Sóc la paraula mai dita,

les lletres mai escrites,

la carta sense destinatari.
Sóc el que ningú no imagina.

SILENCI

El silenci em devora
derramant llàgrimes inútils
fruit de paraules inertes.
Les coses importants es queden
en les paraules que fan mal.
El silenci és tardor,
és camí i oblit.
Es fa fosc, i el silenci esdevé pluja d'adéu.
I ja no torna ningú.